

The Holy See

PAPA FRANJO

ANGELUS

*Trg Svetog Petra
Nedjelja, 8. listopada 2023.*

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje nam danas stavlja pred oči dramatičnu prispodobu s tužnim završetkom (usp. *Mt* 21, 33-43). Vlasnik nekog zemljišta posadio je na njemu vinograd i dobro se za njega brinuo; zatim, budući da je morao otputovati, povjerava ga nekim vinogradarima. Kad je došlo vrijeme berbe šalje svoje slugu da skupe urod. Ali vinogradari ih istuku i ubiju; tada gospodar pošalje svoga sina, a ovi čak i njega ubijaju. Kako to? Što je pošlo po zlu? Isus nam ovom prispodobom želi nešto poručiti.

Domaćin sve radi dobro, s ljubavlju: ulaže svoj vlastiti trud i napor, sadi vinograd, ograđuje ga ogradom da ga zaštiti, kopa rupu za tjesak i podiže stražarsku kulu (usp. r. 33). Zatim vinograd povjerava zemljoradnicima, daje im u najam svoje dragocjeno imanje i prema njima, dakle, postupa pošteno, da vinograd bude dobro obrađen i donosi plodove. S obzirom na sve navedeno, berba bi trebala završiti sretno, u svečanom ozračju, poštenom podjelom uroda na zadovoljstvo sviju.

Međutim, u srce vinogradara uvukle su se *nezahvalne* i *pohlepne* misli. Vidite, uvijek su u korijenu konflikta neka nezahvalnost i pohlepne misli, što prije posjedovati stvari. „Ne trebamo ništa dati gospodaru. Plod našeg rada je samo naš. Ne moramo nikome odgovarati i polagati račun!“ Tako

razmišljaju ti radnici. A to nije istina: trebali bi biti zahvalni za ono što su dobili i na tome kako se domaćin prema njima ponio. Umjesto toga, nezahvalnost raspiruje pohlepu i u njima raste sve veći osjećaj bunta, koji ih dovodi do toga da stvarnost gledaju na iskrivljen način, da osjećaju da su zaslužni, a ne dužni gospodaru koji im je osigurao posao. Kad vide sina idu čak tako daleko da kažu: „Ovo je baštinik! Hajde da ga ubijemo i imat ćemo baštinu njegovu!” (r. 38). I od zemljoradnika postaju ubojice. To je sve jedan proces. A taj proces se mnogo puta događa u srcima ljudi, pa čak i u našem srcu.

Ovom prispodobom Isus nas podsjeća što se dogodi kad se čovjek zavarava da misli da je sam sebe stvorio i zaboravi zahvalnost, zaboravi temeljnu stvarnost života: da dobro dolazi od Božje milosti, da dobro dolazi od njegova besplatnog dara. Kad se to smetne s uma, tu Božju besplatnost, svoje stanje i vlastitu ograničenost ne doživljavamo više s radosnim osjećajem da smo voljeni i spašeni, nego s tužnom opsjenom da nam ne trebaju ni ljubav ni spasenje. Prestajemo dopuštati drugima da nas vole i postajemo zarobljenici vlastite pohlepe, zatočenici potrebe da imamo nešto više od drugih, želje da se ističemo iznad drugih. Ružno je to, taj proces, a puno nam se puta događa. Ozbiljno promislimo o tome. Otud toliko nezadovoljstva i predbacivanja, tolika nerazumijevanja i tolike zavisti; i, ako dopustimo da nas zahvate mržnja i ogorčenost, možemo upasti u vrtlog nasilja. Dà, draga braćo i sestre, nezahvalnost rađa nasilje, oduzima nam mir, osjećaji se u nama uskovitlaju, vrištimo dok govorimo, dočim jedno jednostavno „hvala“ može donijeti mir!

Zapitajmo se dakle: shvaćam li da sam život i vjeru dobio na dar. Shvaćam li da sam ja sam, da sam ja sama dar? Vjerujem li da sve počinje milošću Gospodnjom? Shvaćam li da je nezasluženo uživam, da sam voljen i spašen besplatno? I nadasve, u odgovoru na milost, znam li reći „hvala“? Umijem li reći „hvala“? Tri riječi koje su tajna ljudskog suživota: hvala, molim, oprosti. Znam li ja reći te tri riječi. Hvala, molim, oprosti, ispričavam se. Znam li te tri riječi prevaliti preko svojih usana. Tu tako malu riječ, „hvala“ – malu riječ „molim“, malu riječ, zamoliti za oprost, „oprosti“ – Bog i naša braća svaki dan od nas očekuju. Zapitajmo se je li ta mala riječ, „hvala“, „molim“, „oprosti, ispričavam se“, prisutna u našim životima. Znam li zahvaliti, reći „hvala“? Znam li zamoliti za oprost, oproštenje? Znam li biti nenametljiv – „molim“. Hvala, oprosti, molim.

Neka nam Marija, čija duša veliča Gospodina, pomogne da zahvalnost bude svjetlo koje svaki dan izvire iz srca.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Sa zebnjom i tugom pratim zbivanja u Izraelu, gdje se nasilje rasplamsalo još većom žestinom,

prouzročivši smrt i ranjavanje stotina ljudi. Izražavam svoju blizinu obiteljima žrtava, molim za njih i za sve one koji proživljavaju sate straha i tjeskobe. Neka prestanu, molim, napadi i neka utihnu oružja! Treba shvatiti da terorizam i rat ne vode nikakvom rješenju, već samo smrti i patnji mnogih nevinih ljudi. Rat je poraz: svaki rat je poraz! Molimo da mir zavlada u Izraelu i Palestini!

U ovom mjesecu listopada, posvećenom ne samo misijama, nego i molitvi krunice, ne umorimo se zazivati, po Marijinu zagovoru, dar mira na mnoge zemlje svijeta obilježene ratovima i sukobima i nastavimo se spominjati drage Ukrajine, koja svaki dan toliko pati, tako izmučena.

Zahvaljujem onima koji prate, prije svega svojom molitvom, Sinodu koja je u tijeku, taj crkveni događaj satkan od slušanja, dijeljenja i bratskog zajedništva u Duhu. Pozivam sve da povjere njezin rad Duhu Svetome.

Pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz Italije i mnogih dijelova svijeta, posebno studente i nastavnike iz Centro Formativo Stigmatini iz Verone, kao i isusovce iz raznih zemalja koje je ugostio Zavod Svetog Roberta Bellarmina (Collegio San Roberto Bellarmino) u Rimu. Mnogo je Poljaka: vidim mnogo poljskih zastava. Pozdrav svima vama i djeci Bezgrešne.

Želim svima ugodnu nedjelju i molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i vidimo se!